

Újraindítás

Kiléptem az erkélyre. A virágcserepet a kezemben tartva egy utolsó pillantást vetettem a bánatosan kókadozó páfrányra, majd elengedtem. Végignéztem, amint a g egyenlő 9,8 méter per szekundum négyzet tehetetlen áldozataként a hetedikről leszáguldvá becsapódik az aszfaltba. Gondolatban megköszöntem neki az együtt töltött éveket, amint a sok apró szilánk végigbucskázott a ház előtti keskeny járdacsíkon, majd visszamentem a szobába. Igazából annyira nem is sajnáltam azt a növényt. Pedig tőle kaptam a harmincvalahányadik születésnapomra. Mondjuk elsősorban nem is magának a virágnak örültem már akkor sem, hanem annak a kaspóra ragasztott kis cetlinek. Ugyanis írt nekem egy nyolcsoros versikét, pedig valójában sosem ment neki ez a műfaj, de tudta, mennyire szeretem a személyes ajándékokat, így igencsak meghatódtam, és azóta is nagy becsben tartottam azt a páfrányt. Egészen mostanáig. Mert ma úgy határoztam, ő lesz az első.

Miután visszamentem a lakásba, azon kezdtem el morfondírozni, ki legyen a második. Mert elegánsan akartam csinálni. Szépen, következetesen. Végül egy könyv mellett döntöttem. Ezzel az első házassági évfordulónkra lepott meg. Egy barcelonai útikalauz volt. Elsőre ez nyilván nem hangzik valami hű, de fantáziadúsnak, de tudni kell, hogy ott voltunk nászúton, ő pedig pirossal bekarikázta benne az összes látnivalót, amelyet anno megnéztünk, és egy-egy személyes megjegyzést is kerekített melléjük. Egyébként gyűlölöm, ha valaki belefirkál egy könyvbe, a könyvtárosnak is jelenteni szoktam mindig, de ezúttal figyelmen kívül hagytam e tényt. Szóval, a választásom e kötetre esett. Erőteljes mozdulattal a cserép után hajítottam. Mivel tisztában voltam vele, hogy az ő landolása nem lesz olyan látványos, igyekeztem a lehető legmesszebbre dobni, hogy legalább a teljesítményem az legyen: útikönyvvetés, pehelysúly kategória, aranyérem; magyar himnusz, örömkönnnyek, köszönöm mindenkinek, nagyon köszönöm.

Aztán vérszemet kaptam. Hiszen, ha már az egyik könyvet kidobtam, miért ne vágnám ki az összeset. Így megragadtam a polcos szekrényt a két szélénél fogva, majd Hulkká átlényegülve, bezöldült fejjel megemeltem, és az első versenyzők után küldtem. Sajnos mind a ketten eléggé szerettünk olvasni, így számtalan egymásnak vásárolt remekmű sorakozott rajta, megannyi szívhez szóló dedikációval az első oldalán, mint „az egyetlennek a világon, aki épp olyan bolond, mint én” avagy „a következő ötször ötöt is csak veled”. A koloníalutánzat könyvszekrény úgy lehelte ki a lelkét a földre csapódva, mint valami vertikálisan megfeneklő Titanic. A könyveknek, mondjuk, gondolom, nem lett túl nagy baja. Majd valami lomis vesz magának belőlük pár felest. Win-win, halleluja.

De ha már az összes könyvünktől és egyben az egyik legimpozánsabb bútordarabunktól sikerült megszabadulnom, egyszerűen nem állhattam meg itt. Szóval a mindeközben Hulkzöldből meggyipirosra váltott fejemmel becsörtettem a hálóba, összeszedtem minden erőmet, és az évek során felgyülemlett összes feszültséget az izmaimba pumpálva megragadtam a franciaágyat a támlájánál fogva, a levegőbe emeltem, átvágtattam vele a szobán, és kis barátai után hajítottam. Ez már nyilván nem fért ki az ablakon, így magával rántotta a szoba falának egy részét is hatalmas, tatóngó üreget hagyva maga után. Kitépte belőlem az összes éjszakát, amikor túl későn ért haza, és vissza sem hívott; valamennyi, a „ma nincs kedvem” vezényszóval rövidre vágott meg a „titkárnoi tapasztalat, na persze” kikezdzhetetlen évrre hivatkozva berekesztett közeledési kísérletet; a kiskifli-nagykifliben töltött amatőr pékmesteri konferenciákat; meg a rengeteg, „úgy, mint még soha senkit, ugye tudod” szálnalmas közhellyel telesúgott, a nyakhajlatomba tőrődő párnák nyomát.

Innentől pedig egyszerűen nem volt visszaút. Menniük kellett mind. A dohányzóasztalnak, amelyet vagy ezerszer lehamuztunk, mielőtt megfogadtuk volna azon a bizonyos szilveszteren, hogy most aztán tényleg leszokunk, együtt. A mosógépnek, mert nem igaz, hogy nem tudta kiszedni azt a vörösborfoltot a kedvenc bézs kiséstélyimből, amelyet az öccse esküvőjére vettem fel. A konyhaszekrénynek, mert csakis miatta vágtam be az utolsó betűig a „Hús nélkül is finomat” vegaszakácskönyv tartalmát, szerinte ugyanis minden egyes karajdarabkával a disznó halálhőrgését tömködjük magunkba a villánk hegyére szúrva. Aztán a kanapénak, mert az elején néha az ágyig sem sikerült eljutnunk; meg az íróasztalnak, mert a legeslegelején olykor még a kanapéig sem. Majd az étkezőgarnitúrának, amiért a névnapi meglepetésvacsorájára főzött sztrapacska szinte szénné égett; és utolsóként persze a beépített gardrób szekrénynek is annak minden tartalmával, mert én még annyi év után is neki, csakis neki akartam szép lenni. Végül felhajtottam a nappaliban az utolsó mohikánként helyálló szőnyeget, kikotortam az összes alásöpört, ki nem beszélt, elfojtott bosszúságot, mérgező titkot és tüskét, bedobáltam őket egy használt tescós szatyorba, jól összekötöztem a füleit, aztán mentek szépen a többiek után.

A derekas munka végeztével kihúztam magam, leporoltam a tenyerem, és elégedetten pásztáztam végig a lecsupaszított lakáson. Nem rossz. Egyáltalán nem. Egészen tágas. Elférne itt akár egy... A szobák mérete és kiosztása igazán praktikus; nézd csak, ide tehetnénk a könyvespolcot, oda a dohányzóasztalt, amoda pedig... azt a rácsos kiságyat, tudod, amelyiken a múlt héten akadt meg a szemünk a bababolt kirakata előtt. Még nyilván korai, de majd egyszer. Kék függönyhöz mit szólnál? Sötétkék, persze, nem is türkiz, nem örültem meg. Olyan izgalmas ez a nagy semmi, ez a hatalmas tér, ez a tiszta lap. Úgy örülök, hogy belevágtunk, te meg én. Picit félek, de olyan boldog vagyok. Kicsit fáj a bal tenyerem, mert belement egy szálka, de majd elmúlik. „Úgy, mint még soha senkit, ugye tudod.” Rendszer összeomlott, újraindítás: persze, ülj le nyugodtan, nem várok senkit. Mióta nem eszel húst? Inkább társasház, ne kertes; feleljen egyértelmű igennel. Barcelona? De jó ötlet. Azért azt a páfrányt egy picit mégiscsak sajnálom.

FRIMMEL GYULA: Téli Zala-part - 1958

